NOTE EPIGRAFICE *

DE

I. I. RUSSU

În vasta zonă arheologică a coloniei milesiene T o m i s (suprapusă integral de marele oraş modern Constanţa) [1], au ieşit la iveală numeroase inscripţii greceşti şi latineşti, documente istorice de primul rang, din care multe, descoperite pînă pe la anul 1880, au apucat calea străinătăţii (Franţa, Anglia etc.), ori au dispărut fără urmă; cele apărute ulterior pînă în perioada primului război mondial (în vremea lui Gr. G. Tocilescu şi Vasile Pârvan) au intrat majoritatea în colecţiile MNA din Bucureşti, înfiinţat la 1864, iar cele descoperite în ultimele decenii sînt păstrate în optime condiţii la Muzeul regional dobrogean din Constanţa, puţine piese în colecţii muzeale de pe litoral ori în alte puncte. Un important stoc de epigrafe (majoritatea ieşite la iveală în anii 1957—1962) au fost publicate în reviste (Studii Clasice, SCIV, 1963), apoi în număr amplificat, sub formă de volum [2]. Epigrafele cunoscute, publicate mai demult ori de curînd, nu toate şi peste tot au fost editate în condiţii integral satisfăcătoare privind lectura unor pasaje, pentru care s-au propus uneori soluţii neverosimile ori neconvingătoare ce au pus în circulaţia bibliografică nişte cuvinte, termeni ori nume proprii ireale, care se cer îndreptate [3]. Dintre inscripţiile care necesită o revizuire parţială sînt prezentate aici patru piese cu ilustrarea şi lectura ameliorată ce apare evidentă ori măcar probabilă.

1. — *E p i t a f latin.* Unele piese epigrafice tomitane, sparte din vechime în fragmente mutilate, s-au risipit la întîmplare prin locuri diferite, ajungînd uneori în vreo

---

* *Seria a VIII-a.* — *Seria I* în *Dacia*, XI—XII, 1948, p. 269—270; *II* în Epigraphica (Milano), X, 1950, p. 14—20; *III* în Godişnik-Plovdiv, 1954, p. 199—201; *IV* în SCIV, X, 1959, p. 139—143; *V* în SCIV, XI, 1960, p. 405—409; *VI* în Studii şi Comunicări 12 (Sibiu), 1965, p. 205—210; *VII* în Acta Musei Napocensis (Cluj), I, 1964, (1965), p. 477—481.

[1] Despre Tomis: Iorgu Stoian, *Tomitana. Contribuţii epigrafice la istoria cetăţii Tomis*, Bucureşti. Biblioteca de Arheologie, VI. Editura Academiei R.P.R., 1962, in 4°, 379 p. inclusiv 14 + 72 planşe; cu amplă bibliografie.

[2] *Noi monumente epigrafice din Scythia Minor*. Constanţa, 1964, 188 p.

[3] Este firesc, evident pentru toată lumea, inutil a mai fi repetat faptul că lecturile deficiente, aberante (cuvinte ori chiar litere izolate), echivalînd deci cu falsurile în texte epigrafice nu pot avea valoare documentară, fiind un balast dăunător; ele trebuie combătute şi eliminate integral. Cf. observaţii făcute în acest sens de ex. în Cercetări de lingvistică (Cluj), VI 1961, p. 463—472, despre asemenea « lecturi » şi false decupări de cuvinte în inscripţiile latine din Dacia şi din Scythia Minor (Dobrogea).

StCl, VIII, 1966, p.221—228, Bucureşti

https://biblioteca-digitala.ro

localitate una din bucăți, iar cealaltă în altă parte, astfel încît legătura și apartenența fragmentelor respective să nu fie de la început clară și cunoscută cercetătorilor. Asemenea situație producea unele încurcături și repetări de lucruri cu interpretări eronate. Dintre cazurile de acest fel: fragmente epigrafice tomitane publicate izolat, fără a cunoaște legătura între bucata rămasă pe litoralul pontic și cea existentă în capitala țării, au fost semnalate două pînă acum [4]; al treilea caz este cel descris aici. În Studii clasice, II, 1960, p. 291—301 (articolul *Unele aspecte, pînă acum necunoscute, ale sclavajului la Tomis)* [5], conf. I. Stoian publică « partea inferioară a unei stele funerare de calcar spartă în trei bucăți, de mărimi inegale, dar îmbinîndu-se perfect »; fragmentul are înălțimea 98,5, lățimea 60, grosimea 16,5 cm; descoperit la Constanța, în punctul numit « al Pescarilor » [6] (fig. 1 b). Textul latin al epitafului « fragmentar », deosebit de interesant, este important din multe puncte de vedere, în primul rînd filologic-lingvistic. Pentru marginea stîngă ce « s-a pierdut », autorul citat oferă cîteva întregiri ale textului ce sînt, firește, puține, șovăielnice, dată fiind lipsa totală din fragmentul rămas a cîtorva rînduri de la început și a unor cuvinte (litere) din colțul stîng superior, — a căror pierdere era regretată în chip firesc de autor și de cititorii săi. Asemenea regret melancolic devine însă inutil dispărînd aproape integral prin faptul că « partea pierdută » a epitafului tomitan există și anume tocmai în locul de muncă . . . al autorului citat: în colecția lapidară a MNA. În curtea muzeului arheologic bucureștean se află colțul stîng de sus al unei lespezi funerare de marmură albă (fig. 1 a), înalt 110, lat 60, gros 20 cm, avînd în partea de sus un fronton cu o coroană de frunze, sub care se vede (deteriorată prin martelare) scena « banchetului funebru (cina mortului) »: un bătrîn cu barbă așezat pe o sofa (κλίνη), avînd în față o masă cu bucate, în stînga pare a se contura o figură (femeie?) șezînd; în cîmpul inscripției s-a păstrat întreg numai rîndul 1 (D M), restul pe lungimi variabile, pînă la r. 13, majoritatea literelor martelate total sau parțial. Piesa figurează între « inedita » ale Muzeului (inv. L 387) și se pare că n-a fost studiată ori semnalată pînă acum de nimeni [7].

---

[4] *A)* inscripția CIL, III, 7549, despicată demult vertical în două, jumătatea dreaptă (în Muzeul Constanța) este publicată de G. Florescu, AnD, XV, 1934, p. 122 (foto) = Dacia, V—VI, 1936, p. 426, fig. 2 ca o descoperire a sa inedită; jumătatea din stînga se află în MNA la București; *B)* fragmentul stîng (existent în Muzeul din Eforie-Sud) din stela funerară grecească a lui Aurelius Demosthenes, publicat de I. Stoian, Studii Clasice, I, 1959, p. 108—109, face parte din monumentul fracturat a cărei parte dreaptă există la București în MNA, publicată de Gr. G. Tocilescu, AEM, XI, 1887, p. 54, nr. 8 (informație G. Bordenache, 1961; cf. I. Stoian, *Tomitana*, p. 64).

[5] Versiunea rusă în Dacia, N.S., IV, 1961, p. 297—307 (la p. 298, r. 10 imprimă greșit « demisi » în loc de *remisi)*. Studiul este reluat în *Tomitana*, p. 188—197, cu pl. XLVIII.

[6] Studii Clasice, II, 1960, p. 293 « vătămată, în măsură inegală, pe latura stîngă, ea are pe margini un chenar simplu (pare-se intact pe latura dreaptă), în care se află încadrat sfîrșitul inscripției amintite. Cît de mare va fi fost partea superioară a stelei și cît s-a pierdut din textul inscripției este greu de spus, după cum e greu de știut dacă ea va fi avut — ceea ce este foarte probabil — în partea superioară lipsă vreun relief obișnuit pe asemenea monumente. Înălțimea totală a fragmentului este 98,5 (numai a cîmpului inscripției e 60), lățimea 70, grosimea 16,5 cm. Înălțimea literelor, destul de elegante, dar vădind o epocă tîrzie, variază între 24 și 27 mm. — După indicațiile sumare din arhiva Muzeului Constanța, monumentul a fost descoperit întîmplător la Constanța, în punctul numit « al Pescarilor » (către Mamaia), se găsește în amintitul muzeu (inv. nr. 69) ».

[7] Fragmentul L 387 (fig. 1 a), descoperit și adus la București mai demult (înainte de 1918?), a fost omis din ultimul repertoriu cu « inedita » ale lapidariului MNA întocmit de D. Tudor, *Inscripții romane inedite din Oltenia și Dobrogea*, în Materiale, II, 1956, p. 565—623; poate să fie dintre « cele care prezintă mari greutăți de întregire (numai cinci fragmente), urmînd să fie date la lumină mai tîrziu » (p. 565).

https://biblioteca-digitala.ro

a

b

Fig. 1a. — Stelă funerară de marmură, fragment din Tomis (în MNA, Bucureşti); — 1b. Stelă funerară de marmură, fragment din Tomis (în Muzeul Constanţa).

https://biblioteca-digitala.ro

https://biblioteca-digitala.ro

Cele două bucăți (fig. 1 a, în Muzeul din București, inv. L 387; fig. 1 b, Muzeul Constanța, StCl, II, p. 292 = *Tomitana*, p. 188—189, pl. XLVIII 2) ale stelei funerare se racordează deplin în fractura arcuită, lipsind doar cîteva litere sau părți din ele pe linia de ruptură. Racordarea textului arată în chip evident apartenența împreună a celor două fragmente (fig. 2), care sînt, firește, din aceeași rocă (adică de marmură, nu « de calcar » cum a devenit fragmentul *b* în StCl, II, p. 293, *Tomitana* p. 188). Refacerea și interpretarea integrală a textului întîmpină totuși dificultăți din cauza conservării mediocre a feței scrise a fragmentului *a* (fig. 1 a, fig. 2 a), mai ales ca urmare a unei martelări barbare și adînci care a șters cîteva cuvinte în r. 3, 5 și 6, iar sfîrșitul (3—4 litere) din r. 2 și 3 a dispărut cu ocazia fracturării. Puține din pierderi pot fi recuperate, încît textul rămîne cu cîteva lacune ce afectează compoziția și interpretarea filologică-istorică, precum și traducerea românească. Lacunele și limba « provincială » tîrzie, vulgarismele și formele aberante (în fonetică, morfologie și sintaxă) fac ca unele pasaje ale textului să fie neclare la fel ca în « editio princeps » a fragmentului *b* (StCl, II).

Observații de ordin paleografic sînt puține de făcut: în r. 9 înainte de CERTVS (clar în frag. *b*) este urma lui L din CL(audia); r. 11 lectura LICET e foarte probabilă (ori LIBET?); r. 13 OBITVM (nu « . . . *dum* », StCl, II, 295; *Dacia*, IV, p. 298) este cerut de resturile din OB (fig. 1 a) și TVM (fig. 1 b); r. 15 *et* este scris EI; r. 17 la început piatra are . . . VSET (între S și E pare a fi totuși un « punct »); să fie un conjunctiv al unui verb de a III-a? (în StCl și Dacia e citit simplu, fără paranteze: *pius et)*.

Neputînd oferi o restituire integrală, se dă un text provizoriu mai amplu, în desen (fig. 2), făcut după fotogramele racordate ale celor două fragmente, cu unele goluri și erori, pe care le va remedia restaurarea stelei funerare din bucățile în care s-a rupt, reexaminînd r. 3—6 în condiții speciale de lumină artificială mai potrivite decît sînt cele naturale din curtea Institutului de arheologie:

D(is) M(anibus)
et Perpetuae Securitatis hic [. . .
uis . . . er est semper quem [. . .
de (?) *querentem questus* [? *a*]*dque que*
5. *breui* (?) *lectu*[. *Cl*]*audius nomine*
quem [? *inflor*]*entem posuerunt parentes pren*[*o*]*men Aurel(ius) nomenque*
Claudiu[*s*] *habebat, ueteranus quidem*
leg(ionis) XI Cl(audiae) Certus octiens sic decie(n)s,
10. *subito fata rapuerunt tenebris*
et li[*c*?]*et sine liberos alumnos*
heredes remisi et modo post
ob[*it*]*um reddo meae uitis rationem.*
nunc opto ut hic lapes aeterna-
15. *m sedem quiescat et me saluum*
. . . uset (?). *heres Hermes patrono titulum posuit honorandum sepulcro.*

https://biblioteca-digitala.ro

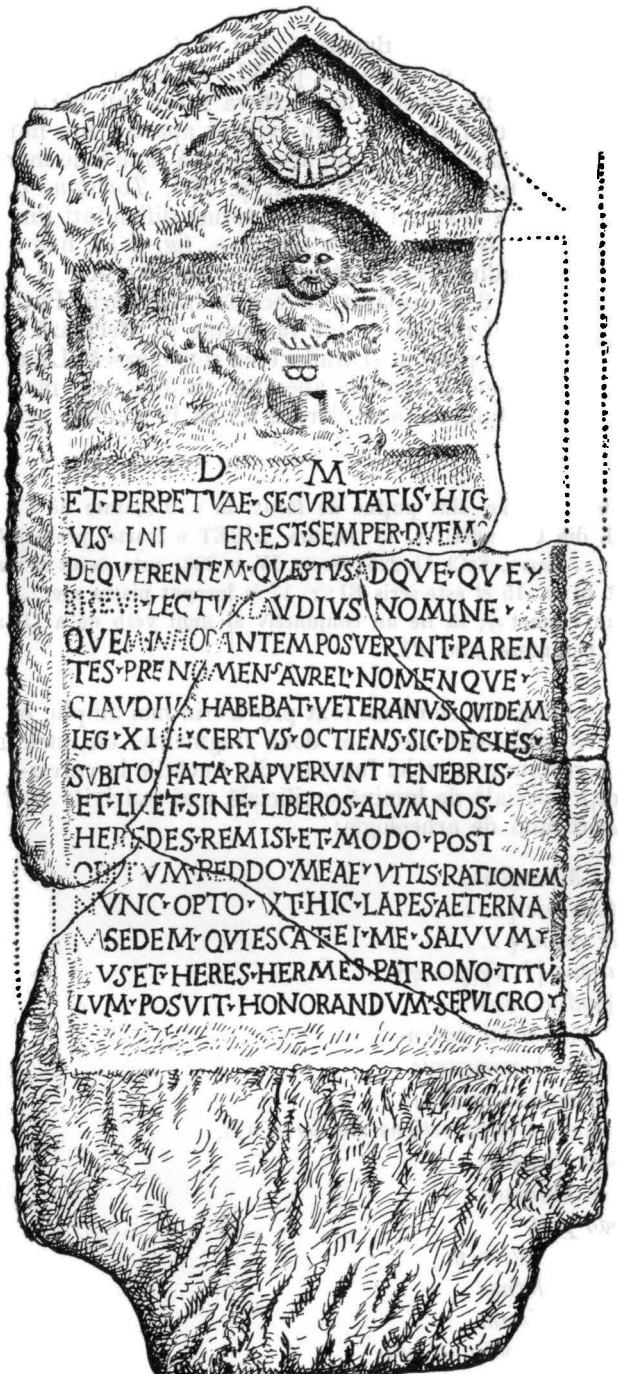

Fig. 2. — Stela funerară din Tomis (fig. 1 a + b), reconstituire.

https://biblioteca-digitala.ro

Din punct de vedere lingvistic, sînt de semnalat cîteva « vulgarisme »: r. 2 forma de genitiv *perpetuae securitatis* [8], în loc de cea corectă cu dativ *securitati* [9]; r. 7 *prenomen* în loc de *praenomen;* r. 11 *sine liberos* cu acuzativ în loc de ablativ *sine liberis;* r. 13 *meae uitis* în loc de *vitae* (de la decl. I trecut la decl. III); r. 14 *lapes* în loc de *lapis* [10].

O traducere aproximativă, cu rezervele şi golurile cauzate de caracterul fragmentar al r. 2—5 şi 16, ca şi de echivocul lui *octiens sic decies* (r. 9), ar fi următoarea: « Zeilor Mani / şi Păcii eterne, aici . . . / . . . totdeauna pe care . . . / . . . care se tînguie şi . . . / (5) . . . cu numele Claudius pe care [în floarea vieţii?] l-au îngropat părinţii. / Prenume Aurel(ius) iar nume / Claudius avea şi era veteran / din legiunea XI Claudia, Certus(?) de 18 ori (ani?). / (10) Năprasnica soartă m-a răpit (aruncîndu-mă) în bezna (morţii) şi cu toate că (?) fără copii, copii crescuţi (adoptivi)?/ i-am lăsat moştenitori, iar îndată după / moarte dau socoteală de viaţa mea. / Acum doresc ca această lespede (piatră) veşnica / (15) locuinţă să mi-o facă liniştită şi pe mine teafăr / . . . Moştenitorul Hermes patronului (său) acest epitaf / l-a pus pe mormînt în semn de cinstire ».

Rezultat din îmbinarea fragmentelor piesei originale, textul de mai sus (cu cîteva lacune r. 2, 3—6) necesită un studiu mai amplu decît e posibil în cadrul unei « note » urmărind numai restabilirea epigrafei în cadrul genuin, spre a elimina unele erori de întregire şi interpretare, a evita altele ce apar în chip firesc dacă se cunoaşte şi se are în vedere numai fragmentul *b* al epitafului tomitan. Astfel se vor identifica mai uşor şi elementele de ordin social-juridic ale documentului, care — cu stîngăciile de limbă şi grafie explicabile în epoca tîrzie (sec. III/IV) — constituie o piesă de valoare în legătură cu stilul şi concepţiile de viaţă ale provincialilor romani din zona dobrogeană a Pontului Euxin [11].

2. — *Placă de piatră*, fragment înalt 25, lat 31, gros 11 cm, din Tomis, în MNA inv. L 873; scriere rudimentară, neglijentă. Publicată de Tocilescu, AEM, VI, 1882, p. 25, nr. 50 cu litere capitale, fără lectură integrală, cu puţine întregiri la lista de nume proprii greceşti şi latine, membrii unui « thiasos », « unter denen es interessant ist einem Sklaven (Z. 5) zu begegnen », adică . . . ΥΛΙCOC O ΔΟΥΛΟC, — soluţie şi lectură adoptată de I. Stoian, *Tomitana* (1962) p. 187 « cea mai indiscutabilă şi de aceea singura citată în acest sens (menţionînd în mod expres sclavi la Tomis) este fără îndoială inscripţia pusă de un thiasos (pl. XLVII 3) printre ai cărei membri se află şi un sclav », . . . ουλισος ὁ δοῦλος. Ingenioasa lectură Tocilescu — Stoian întîmpină însă grele dificultăţi: examinarea fotografiei arată . . . ΟΥΛΙC ΘΕΟΔΟΥ-ΛΟΣ ΦΙ(λότειμος), deci nu apelativ δοῦλος « sclav », ci un antroponimic compus

[8] De ex. CIL, III, 6534 (din Raetia).

[9] Exemple din Illyricum: CIL, III, 6571; 9497; 11017; 11055; 14207, 7; 14504; 15210, 1; Glasnik-Sarajevo, XII, 1957, p. 117 (=AEp., 1958, nr. 66) ş.a.

[10] Despre latina « vulgară » din Moesia: H. Mihăescu, *Limba latină în provinciile dunărene ale imperiului roman*, Bucureşti, 1960 (cf. recenzia în Cerc. Lingv., VI, 1961, p. 209—218); S. Stati, *Limba latină în inscripţiile din Dacia şi Scythia Minor*, Bucureşti, 1961 (Cerc. Lingv., VI, 1961, p. 463—473).

[11] Vasile Pârvan, *Gînduri despre lume şi viaţă la greco-romanii din Pontul Stîng*, Bucureşti, 1920, 35 p. = Revista istorică, VI, 1920, p. 15—49 = *Memoriale*, 1923, p. 11—48. Cf. şi observaţiile în legătură cu formula epigrafică de caracter filozofic-nostalgic *haec sunt* pe un epitaf istrian, în Studii Clasice, II, 1960, p. 361—364.

https://biblioteca-digitala.ro

(bimembru) Θεόδουλος[12], alcătuit din apelativele θεός şi δοῦλος (fiecare ca un « Namenwort »). De altfel, un sclav (articulat « ὁ δοῦλος, sclavul ») nu putea fi totodată « onorabil » (φιλότειμος) în rîndul oamenilor liberi dintr-un colectiv de thiasos. Aici *Theodulos*, la nominativ în funcţie de cognomen, trebuie să fie precedat de un gentiliciu, de ex. (dacă este -ΟΥΛΙC) un [Ι]ουλις, *Iuli(u)s*. Alte rectificări de mai mică importanţă: numele din r. 2 ... ΑΤΟΡΟC este terminaţia unui antroponimic în *-ator*, ca lat. *Mercator*, *Viator*, la genitiv, ca patronimic. Lectura fragmentului ar fi (cf. fig. 3):

Fig. 3. — Fragment cu tabel al membrilor unui thiasos, din Tomis (în MNA, Bucureşti).

... Δαδα ἔκ(δικος)
... ατορος φι(λότειμος)
... ωνος φι(λότειμος)
... Αννιανος Πρισκου φι(λότειμος)
... Ι]ουλις Θεόδουλος φι(λότειμος)
... Ι Λονγεινος ΔΟΜ
... C Φινιωνος φι(λότειμος)
... ου φι(λότειμος)
... Μαρκου φι(λότειμος)
... ΙΜΟ (?)

3. — *Stelă funerară* de marmură, cu relieful banchetului funebru şi inscripţie greacă, din Tomis (ori din Callatis?), fragmentară, înaltă 37, lată 24 cm; în MNA inv. L 601. Publicată de Tocilescu, AEM, VI, 1882, p. 5, nr. 8, cu lectura r. 2—3 γυναικεὶ Σι[. . .]ατηου. I. Stoian, *Tomitana*, p. 208 (pl. LXII): [Π]απείας Μηνείου ἀνέθηκ[εν / σ]τήλην τῆ(ι) ἰδία(ι) γυναικεὶ Σι[. . . /.]καθηου θυγατρεὶ . . . (etc.) şi traducerea « Papias al lui Menias a ridicat stelă pentru soţia sa, fiica lui Si . . . cateas »; ceea ce ar însemna că defuncta este anonimă, fără un antroponimic, purtînd numai patronimicul « Si . . . cateas »; adică o anomalie. De aceea, în acest « nume lacunar » trebuie să identificăm două antroponimice: unul al soţiei, altul al tatălui ei, citind (fig. 4) γυναικεὶ Σι[γη(ι)[13] / ʿΕ]κατήου θυγατρεὶ « soţiei (sale) S[ga,-ma? a lui He]cateos », ultimul nume tipic ionian: de relevat grafia tîrzie ʿΕκατῆος.

4. — *Stelă funerară* de piatră calcaroasă, cu fronton, acroterii şi inscripţie greacă, din Tomis (muz. Constanţa), I. Micu, AnD, XVII, 1936, p. 140—141 (= *Că'ăuza vizitatorului muz. reg. Dobr.*, anexă la AnD, XVIII, 1937, p. 42, nr. 226); textul lacunos la sfîrşit e redat şi de L. Robert, REG, LII, 1939, p. 492; golurile din r. 6—8 au rămas necompletate; pentru r. 6 [. . .]PANωTETE, L. Robert, Rev. de Philol., 1959, p. 182

[12] *Theodulos*, antroponimic grecesc, e mai rar înainte de răspîndirea creştinismului; ex. din Olbia IPE², I, 94; IG, III, 1202, 138; 3229 (Thessalonicens) etc.; creştine: IG, III, 3444, 3478, CIG, 2712, 9196; cf. alte atestări în Pape-Benseler, *Wörterbuch der griech. Eigennamen*, p. 504.

[13] Σιγη, Σιμα, ori alt nume scurt şi simplu (cu o singură temă), sau chiar Σισα, de origine nedeterminată, ex. Ael. *Sissa* CIL, III, 14421, VI, 37358; Aur. *Sissi* CIL, XIV, 305; Μαξιμίνα Σισι, Pârvan, *Histria*, VII, p. 92, nr. 59; *Sisia* filia CIL, III, 6292; masc. *Sisus*, Σισος, IPE, II, 263, CIL, XIII, 5012 etc.

https://biblioteca-digitala.ro

şi REG, LXXIII, 1960, p. 178 propunea [Τυ]ρανῶ, de la oraşul *Tyras* ca loc de obîrşie a lui Attas. Dar aceste rînduri (6—8) sînt de citit în context (fig. 5): Τελαμῶν/ἀνέστησαν Ιρασ/ταμος καὶ Αδια/γος καὶ Αβραγος / πατρὶ ἰδίω(ι) Ατα(ι)/ [βε]τρανῶ[14] / τετε/[λευτεκ]ότι / [ἐν τῷ . . . ἔ]τει[15], în traducere «lespedea (aceasta

Fig. 4. — Stelă funerară grecească, din Tomis (în MNA, Bucureşti).

Fig. 5. — Stelă funerară grecească, din Tomis (în Muzeul Constanţa).

de mormînt) au pus-o Irastamos şi Adiagos şi Abragos tatălui lor Attas veteran decedat în al . . . an (al vieţii) . . .». Cum releva just în 1939 L. Robert, numele *Irastamos*, *Adiagos*[16], *Abragos*[17], *Attas*[18] sînt iraniene-sarmatice: familia militarului roman Attas era originară din Scythia ori Bosporul Cimmerian, stabilită prin sec. III e.n. la Tomis.

NOTES ÉPIGRAPHIQUES, VIIIe SÉRIE

RÉSUMÉ

L'auteur signale la remarquable richesse du matériel épigraphique grec et latin mis au jour à Tomis (Constantza) et propose quelques additions et rectifications de lecture pour 4 inscriptions.

[14] Formă remarcabilă sincopată βετρανός (un exemplu din Tracia: IGB, nr. 1101) *uetranus*, din care apelativul românesc *bătrîn*; exemple din inscripţii latine la H. Mihăescu, *op. cit.*, p. 234—235.

[15] Cf. de ex. μεταλλάξαντι ἐν τῷ ξ' ἔτει, IPE², I, 9.

[16] Ex. IPE², II, 86 (Olbia) Αδιαγος Ουαχωζα[κ]ου.

[17] Ex. IPE², II, 80, 82, 91, 98, 100, 116, 266, 686.

[18] Ex. IPE², II, 86, 107, 174, 685.

https://biblioteca-digitala.ro

1. Epitaphe latine, le fragment inférieur (dalle de marbre), se trouve au Musée d'Archéologie de Constantza (Studii clasice II, 1960, p. 293 = *Dacia*, IV, 1961, pp. 297—307) fig. 1 b; le fragment supérieur se trouve au Musée National d'Antiquités, à Bucarest (inv. L 387) fig. 1 a. Les deux fragments se raccordent parfaitement et forment une grande stèle funéraire ayant, en relief, le « banquet funèbre », fig. 2; le fragment *a* étant fortement endommagé la lecture des premières lignes (2 et 3—6) contient des lacunes. L'auteur reproduit le texte de l'épitaphe et essaie d'en donner la traduction avec ces lacunes. Une étude plus détaillée de cette pièce est nécessaire.

2. Tableau de noms de personnes, AEM VI, 1882, p. 25, N° 50 = I. Stoïan, *Tomitana* (1962), p. 187, pl. XLVII 3; la 5e ligne est à lire non pas -ουλισος ὁ δοῦλος φι(λότειμος), mais [?I]ουλι(ο)ς Θεόδουλος.

3. Stèle funéraire, AEM VI, 1882, p. 5, N° 8 = Stoïan, *Tomitana*, p. 208, pl. LXII, lire non pas γυναικεὶ Σι . . . καθηου θυγατρεί « son épouse, la fille de Si . . . cateas », mais γυναικεὶ Σι[. . ? ʿE]κατηου θυγατρεί « à l'épouse Si[. . .?] (la fille) de Hecateos ».

4. AnD XVII, 1936, p. 140 = XVIII, 1937, annexe, p. 42, N° 226 r. 6—8 à compléter comme suit: [βε]τρανῶ τετε/[λευτεκ]ότι / [ἐν τῶ . . . ἔ]τει. Noms iraniens sarmates *Irastamos*, *Abragos*, *Adiagos*, *Attas*.

https://biblioteca-digitala.ro